

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **I. C.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2022 č.j. CPR-23296-2/ČJ-2022-930310-V217

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 16. 9. 2022 č.j. CPR-23296-2/ČJ-2022-930310-V217 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen

„žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 17. 6. 2022 č.j. KRPA-202390-12/ČJ-2022-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 12 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce nerozporoval, že se na území ČR dopustil neoprávněného pobytu, měl však za to, že uložení správního vyhoštění v délce 1 roku tomu není přiměřené. Poukazoval na to, že správní vyhoštění má represivní povahu, je třeba přihlídnout k tomu, že se jednalo o první protiprávnost spáchanou žalobcem na území ČR, protiprávní jednání netrvalo dlouhou dobu, bylo způsobeno tíživou osobní situací žalobce, který poté provedl náležitou sebereflexi, spolupracoval při objasnění věci, motivoval zahájení správního řízení s cílem odstranit protiprávní stav, s ohledem na nízký věk žalobce lze očekávat, že dosáhne nápravy. Proto namítal, že by postačovalo uložení mírnějšího opatření, např. správní vyhoštění na 6 měsíců, žalobce navíc projevil úmysl vycestovat do domovského státu. Nejsou splněny nároky § 174a zákona o pobytu cizinců, je třeba vzít v úvahu i to, že žalobce projevil upřímnou lítost a jde o ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života.
3. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí. Byl přesvědčen, že se dostatečně a přezkoumatelně vypořádal i s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, délka správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí a byla přiměřená okolnostem, v daném případě nelze od správního vyhoštění upustit. Ve svém postupu neshledal pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

5. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
6. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
8. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
9. V dané věci žalobce nijak nepopírá zjištěný skutkový stav, tedy že v období od 1. 7. 2021 do 16. 6. 2022 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce však nesouhlasí s délkou uloženého správního vyhoštění, je přesvědčen, že s ohledem na individuální okolnosti dané věci se nejedná o přiměřené opatření.
10. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 16. 6. 2022 prováděla hlídka Policie ČR pobytovou kontrolu, při které byl ztotožněn žalobce, bylo zjištěno, že na území schengenského prostoru a rovněž do ČR přicestoval dne 2. 4. 2021, žádné platné vízum nebo povolení k pobytu nebylo nalezeno. Žalobce při svém výslechu dne 17. 6. 2021 uvedl, že je zdravý, s ničím se neléčí, v Moldavsku má manželku a tři děti, vlastní dům a byt, ale neměl tam práci, do ČR proto přicestoval za prací, povolení na to nemá a neměl, chtěl si vydělat peníze pro rodinu, v České republice nemá žádné příbuzné ani vazby, v Moldavsku mu nehrozí žádné nebezpečí, má se kam vrátit, má peníze na vycestování, nemá překážku ve vycestování, v případě vyhoštění vycestuje dobrovolně. Je si vědom toho, že pobyt v ČR už dávno nemá, k pobytu se nikde nepřihlašoval.
11. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně shledal, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 1. 7. 2021 do 16. 6. 2022, přihlédl k tomu, že žalobce se doznal k vykonávání pracovní činnosti bez oprávnění, neměl snahu své pobytové oprávnění řešit, byl zjištěn až Policií ČR, dny pobytu (tj. 90 dnů) měl vyčerpané již v roce 2021, veškeré rodinné zázemí má v Moldavsku, měl dostatek času svoji pobytovou situaci řešit, mohl si též obstarat zaměstnaneckou kartu; posuzoval též kritéria dle § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dobu 12 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil s přihlédnutím k výše uvedeným okolnostem a dále s přihlédnutím k délce neoprávněného pobytu a k tomu, že do

neoprávněného pobytu se žalobce dostal vědomě. Tuto dobu stanovil ve spodní možné sazbě, kdy rovněž vzal v potaz, že se jednalo o první porušení zákona o pobytu cizinců.

12. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že bylo vydáno na základě neoprávněného pobytu žalobce v České republice v období od 1. 7. 2021 do 16. 6. 2022, tedy 351 dnů. K odvolacím námitkám žalovaný konstatoval, že nelegální pobyt žalobce byl odhalen jen díky vlastní činnosti policie, žalobce o nelegálnosti pobytu věděl, ale neměl v úmyslu svou pobytovou situaci řešit, neučinil k tomu žádné kroky, doba neoprávněného pobytu 351 dnů je nezanedbatelná vzhledem k tomu, že žalobce zde mohl pobývat oprávněně pouze 90 dnů, žalobce přicestoval za prací bez pracovního povolení, nemá zdravotní pojištění, není nikde hlášen k pobytu, okolnosti svědčící ve prospěch žalobce nemohou převážit nad závažností protiprávního jednání. Dobu 12 měsíců tak nepovažoval za nepřiměřenou, ani neobvyklou vzhledem k obdobným případům. Pohnutku neutěšené ekonomické situace nepovažoval za relevantní. Neshledal důvody pro změnu či zrušení prvostupňového rozhodnutí.
13. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nerybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
14. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zvážily též soukromé a rodinné vazby žalobce v České republice (které nenavázal) i v Moldavsku (kde má veškeré zázemí), posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, kterou odvozovaly primárně od délky neoprávněného pobytu na území a dále též od skutečností, že kdyby žalobce nebyl kontrolován policií, situaci by nijak neřešil a nadále by zde pobýval nelegálně, že žalobce přicestoval za prací bez pracovního povolení, nemá zdravotní pojištění, není nikde hlášen k pobytu.
15. Ve prospěch žalobce správní orgán I. stupně hodnotil pouze skutečnost, že se jednalo o první porušení zákona, jiné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce neshledal, žalovaný k tomu nicméně doplnil, že neporušování právních předpisů se u cizinců pobývajících na území ČR předpokládá, tuto okolnost tedy nepovažoval za způsobitou převážit okolnosti svědčící v neprospěch žalobce. K tomu je třeba konstatovat, že nelegální pobyt žalobce byl odhalen až policií v průběhu pobytové kontroly, není tak důvodná námitka, že by sám motivoval zahájení správního řízení. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce při svém výsledku sice vypovídal, to však již v situaci, kdy byl jeho

neoprávněný pobyt odhalen, není zřejmé, proč by tato okolnost měla být hodnocena ve prospěch žalobce. Namítá-li žalobce, že ve správním řízení vyjádřil lítost a projevil sebereflexi, pak je třeba konstatovat, že nic podobného z podkladů ve správním řízení nevyplývá. Žalobce věděl, že zde pobývá neoprávněně, s plným vědomím této skutečnosti zde i nadále zůstával za účelem výdělků, nečinil, ani neměl v úmyslu činit jakékoli kroky k legalizaci svého pobytu v České republice. Rovněž délku jeho neoprávněného pobytu 351 dnů nelze považovat za bagatelní. Námitku ohledně nutnosti zohlednění nízkého věku žalobce soud považuje za nepřijatelnou, když žalobce je ve věku X. let, jde o dospělou svéprávnou osobu, která netrpí žádným zdravotním omezením. K námitce ohledně excesu z jinak řádného způsobu života je třeba konstatovat, že dle výpovědi žalobce si byl neoprávněnosti svého pobytu vědom, s plným vědomím této skutečnosti zde i nadále zůstával za účelem výdělků, kdy pracoval bez povolení, nečinil, ani neměl v úmyslu činit jakékoli kroky k legalizaci svého pobytu v České republice. Z tohoto hlediska se jednalo o dlouhodobý protiprávní stav, nikoli o excesivní jednání či omyl.

16. Správní orgány se též dostatečně zabývaly možným dopadem přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce, v této souvislosti adekvátně zvážily veškeré zjištěné okolnosti, zejména to, že žalobce v České republice v podstatě žádné vazby nenavázal, veškeré zázemí a příbuzné má v domovském státě, o kterém uvedl, že mu tam nic nehrozí, nemá překážku vycestování a vycestuje dobrovolně. Soud k hodnocení žalovaného nemá žádné výhrady, o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zde nejedná.
17. Žalovaný se náležitě vypořádal též s námitkou žalobce, že dané protiprávnosti se dopustil pod tíhou neutěšené ekonomické situace, soud se ztotožňuje s jeho závěrem, že ekonomické aspekty nijak nesnižují závažnost daného protiprávního jednání, pokud žalobce přicestoval za prací, měl tak učinit v souladu s právními předpisy. Soud k tomu dodává, že ekonomické potíže na straně cizince nejsou důvodem, pro který by nebylo možné správní vyhoštění uložit, v této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2019 č. j. 2 Azs 79/2016-39. Byť ekonomické poměry jsou jedním z kritérií, které jsou zvažovány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, v tomto konkrétním případě zcela obecné tvrzení o nedobré ekonomické situaci rodiny žalobce nezpůsobuje nepřiměřenost správního vyhoštění (když správní orgány mimo to hodnotily, že žalobce má prostředky na vycestování, nemá v ČR dluhy ani žádné vazby, nemá zde rodinu, naopak veškeré jeho vazby jsou v Moldavské republice, je dospělý a zdravý). Závěr o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění je tak správný.
18. K tomu je třeba doplnit, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a nejde o správní trestání; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Otázka zavinění či pohnutky žalobce tak není v této souvislosti rozhodná, nerozlišuje se, zda žalobce dané protiprávní jednání učinil úmyslně či z nedbalosti, jde o odpovědnost objektivní.

19. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 12 měsíců je zcela adekvátní a zohledňující všechny individuální okolnosti na straně žalobce. Toto opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby a ve srovnání s obdobnými případy se uložená délka správního vyhoštění jeví jako velmi mírná. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin, na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů a na usnesení ze dne 20. 12. 2021 č.j. 10 Azs 275/2021-31, kde nebylo shledáno nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 18 měsíců za neoprávněný pobyt v délce necelých pěti měsíců. Dále soud poukazuje na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021 č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců). V této souvislosti soud neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné, žalovaný z mezí správního uvážení nevybočil, námitka není důvodná.
20. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. října 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně